

door Anke Kuijpers
www.opus391.nl

tonen en 'yuppen'. Ik verwachtte aanvankelijk, beïnvloed door de wetenschappelijke literatuur die ik had gelezen, dat mensen geneigd zouden zijn nieuwkomers als indringers te zien en vijandig tegenover ze te staan. En dat 'vroeger alles beter was'. Eén van de belangrijkste conclusies van mijn scriptie is dat de sfeer in de Pijp redelijk gemoedelijk is en men elkaar accepteert. De meeste bewoners die ik sprak vinden dat de buurt is verbeterd onder andere door de komst van relatief rijke yuppen, die regelmatig woningen kopen en investeren in het onderhoud van panden. Ook de levendigheid die eethuisjes van migranten en andere restaurants met zich meebrengen spreekt veel bewoners aan. In mijn scriptie heb ik geprobeerd de complexiteit van de situatie in de Pijp te laten zien, want de veranderingen in de Pijp hebben ook negatieve gevolgen. 'Yuppen' nemen letterlijk en figuurlijk steeds meer ruimte in. Naar mijn idee zijn oude bewoners echter flexibel zolang ze zelf niet onder druk staan. Hun kijk op de huidige buurt en nieuwe bewoners is niet zwart-wit.

Heeft het jouw kijk op buurten veranderd?

Ja, ik kijk door mijn onderzoek en de dingen die ik heb gelezen over de ontwikkeling van Amsterdam anders tegen buurten aan. Vroeger had ik een vrij simplistische kijk: ik vond een buurt leuk of niet leuk. Nu ik meer over de geschiedenis van de verschillende Amsterdamse wijken weet, heb ik er ook meer waardering voor en let ik meer op details. Ik kan dingen waarmee ik eerder niets had, zoals bruine cafés of nieuwbouwwoningen uit de jaren

tachtig, meer plaatsen en binnen hun context waarderen. De Pijp wordt nog altijd een volksbuurt genoemd, maar wat mensen daarmee bedoelen is in de loop van de tijd veranderd. Vroeger was dat een buurt voor het volk, voor de arbeiders. Nu hebben buurten als de Pijp en de Jordaan nog dat imago, maar is er veel veranderd. De huizen zijn echter nog hetzelfde waardoor de buurt voor 'oorspronkelijke' bewoners wel herkenbaar blijft. Ik zou best in de Pijp willen wonen. In de Kolenkitbuurt gebeurt weinig, dat is echt een woonbuurt.

Toen je me vertelde over dit onderzoek, zei ik dat je niet overal met open armen zou worden ontvangen: studente en niet uit Amsterdam wat duidelijk te horen is. En?

Veel mensen deden graag mee. Er was één café waar ik niet zo vriendelijk werd ontvangen. Ze keken me zo ongeveer de deur uit en niemand wilde meewerken. Ik had best moeite om cafés binnen te stappen, want ik kwam er voordat ik onderzoek deed nooit. Voor mij waren bruine cafés onbekend terrein en ik voelde me er ongemakkelijk, terwijl ze voor oude Pijpbewoners vaak juist een vertrouwde plek zijn. Zij komen er graag om burens en bekenden te ontmoeten en het café is voor sommigen zelfs een soort tweede huiskamer. Zij hebben er een bepaalde manier van met elkaar omgaan die mij vreemd is en waarmee ik soms moeite had. Ik ben niet zo adrem en soms te naïef om wat grove humor meteen te vatten. Zo vroeg een oudere man aan mij in een café of het interview thuis plaats kon vinden. Ik ging daar serieus op in. Je begrijpt het: gelach!

We praatten nog wat na over de scriptie en ik complimenteerde haar daar mee. Ik had deze met veel plezier gelezen. Wie belangstelling heeft voor de scriptie kan contact opnemen met de redactie van deze krant.

Katsongs

Kat

**Ze heeft wel wat
Die zwarte kat
Met groene ogen**

**Ze rende naar mij toe
op een holletje**

Keek smekend naar mij op

**Voor een aai
over haar bolletje**

Katsongs © 2012